

(סוף מעמוד 18)

כי פרט לכמה הכרות בקול רפה בבית הכנסת, לא ניסה הסב כלל להתאמץ ולחפש את עקבות נכדו. השוטרים, שניסו להיכנס עימו לבתיהם של קנאי מאה שערים, נית קלו בקריאות בוז והתנגדות פאסיבית, אשר גררה אחריה קריאות גנאי כלפי ה"משטרה".

אולם בבית המשפט לא הסתפק כפי צידון בציטוט דו"חות. הוא לקח את שוטרי ה"ליחי, הביא מפייהם עובדות אשר הדהימו אף את השופטים. לדבריו אחד השוטרים, היה נחמץ שטרקס רחוק מהיות אדם חלוני. אותו שוטר סיפר כי לעיתים היו אנשי חוליתו מתקשים להדביק את צעדיו המהיר רים של הרב, שרץ כאיילה שלוחה.

בעדותו סיפר הסב לבית המשפט כי עלה לקבורו של רבי שמעון בריוחאי כדי לבקש עזרתו במציאת הנכד. אך בחקירתו הנגדית של כהן ציון, נשבר, הודה כי עלה לקבור כדי לברך "מתיראסורים" על שיחורו מן הכלא.

את ההפתעה הגדולה שמר כהן ציון לסוף הדיון. הוא הודיע לבית המשפט על כנתו להרחיב את היריעה, לתבוע דין שני ברבים נוספים. השניים, הרב יצחק ויינשטיין והרב אליהו חיים רוזן, היו שותפים, לדעתו, למיבצע החטיפה ובידיהם אינפורמציה מעודכנת על מקום הימצאו של הילד.

בית המשפט קיבל את הודעתו של הפרק ליט, חייב את הרבנים הנתבעים להשיב על האשמה תוך שבוע.

חליאביב

חזרה למחנת

לימאי הצי הסוחר הישראלי המשתכרים כל-כך מעט, בהשאה לחברים מחוץ לארץ, נקבע גובה הווכה להסכמה אילמת מצד מוכסים קציניים כאחד: הם רשאים להביא אציה, ללא מכס, כמות של סחורות, אותה הם מוכרים בארץ.

דבריימתורת אלה, מסבון פאלמוליב ר עד לכינן-גילוח גילט, מאולר-קפיצי ואן סלקי ועד לחולצת-ניילון אמריקאית, מוצ' ברים לרשת מאורגנת של רוכלי-רחוב, ה" מפיעים אותם במחירים עממיים, שנופלים ממחירי מוצרים אחרים בישראל. הרוכלים זמנים, ברובם המכריע, על אנשי העולם התחתון הישראלי. כייסים, פורצים ורמאים לשעבר, אשר ריצו את ענתם ושוב אינם חפצים לשוב לטורם, הופכים סוחרים הגונים, אם כי חסרי-רשיון, הניצבים לאורך המדרכות הראשיות בתל-אביב.

עד כה זכה הסדר זה לתמיכה סבילה מצד כל הגורמים הנוגעים בדבר. התפקיד ה" כפול — סכר-נוסף לימאים ומניעו פעמים — סיפק צורך חיוני, אם כי בצורה ה" עוקפת את חוק הרוכלות.

השבוע נגשתה ההסדר. בפקודת עמוס בן-גוריון הופעלו כוחות משטרת מחוז תל-אביב, כולל שוטרות-התנועה החדשות, ל" סילוק רוכלי-המדרכות. סחורות הוחרמו וכמה מן הרוכלים הושמו במעצר. העולם התחתון התל-אביבי, שנהנה מקצת אור מסחרי הגון, חזר למחלתו. שם ימ" שין, מן הסתם, בעיסוקיו המשתלמים יותר.

משטרה

טיפול מיוחד

סמל משטרת נהריה, אברהם מוזס, עמד בפני בעייה קשה. היה עליו לאסור את חוריו נאג'י, תושב הכפר הערבי פאסוטה שבגליל המערבי, אחרי שזה לא שילם חוב אורח, כפי שציווה עליו בית המשפט. אבל חוריו נאג'י לא רצה ללכת למשטרה.

הסמל מוזס ניסה להשפיע על נאג'י במילים רכות, באיומים, ניסה להוביל אותו בכוח. שום דבר לא עזר. נאג'י לא רצה ללכת ודי.

הסמל מוזס לא התבלבל. הוא נזכר כנראה כמה שעושים במקרים כאלה במשט"רה המקסיקאית, למשל. יחד עם השוטר איברהים אודין, שהיה עימו אחוז בנאג'י, גרר אותו לאורך 30 מטרים שהפרידו בין ביתו לבין הגימ המשטרתי.

אחר-כך נטל הסמל מוזס חבל עבה, קשר את העצור ברגליו ובידיו למוט שניצב במרכז הגיפ. וכך, כפות בחבל, הוביל אותו לתחנת המשטרה.

כותרת לקשור. נאג'י לא שתק על ה" טיפול בו זכה. כאשר שוחרר ממאסרו הגיש תלונה נגד הסמל מוזס, האשים אותו בשימוש לרעה בכמתו. בית המשפט השלים

הבוחר שואל

שואל ה: בעיית הדמוקראטיה בארצנו תופסת מקום רב במערכת הבחירות בה אנו נתונים. כלום ישראל איננה מדינה דמוקראטית?

תשובה ה: אכן, באמת, האם ישראל איננה מדינה דמוקראטית? כלום אין המ"י שלה נבחרת על-ידי הכנסת והכנסת על-ידי העם? כך היו כל הזמן מגיבים רבים וכן טובים בישראל על אזהרותיה של ה" מפלגה הקומוניסטית הישראלית, עד שבאו גילויי ה"פרשה" והעסקיה"ביש" למיניהם, ועיני הציבור נפתחו לראות את אשר ראתה, ידעה ואמרה המפלגה הקומוניסטית הישרא"לית מזה שנים. כיום אומרות כבר כל ה" מפלגות, לרבות האופוזיציה בכפא"י גופא, כי בן-גוריון ומקורביו מסכנים את היסודות הדמוקראטיים של המדינה, כי יש להגן על הדמוקראטיה ולהצילה. אולם המפלגה הקומוניסטית לא-רובלבר שאמרה **ראשונה** את האמת — היא גם כעת היחידה האומרת את **כל** האמת.

שואל ה: וכי מה גילתה ה"פרשה" — ומה פירוש **כל** האמת הקשורה בכך?

תשובה ה: א) ה"פרשה" גילתה, כי מאחורי הילת המסתורין והקדושה של "טע"מ ב"סחון" עושים כל מיני "קצינים בכירים" של בן-גוריון מעשים הרפתקניים נפשעים, — ובמקרה שמעשה כזה נכשל וגורם לשע"ר רוריה בחוץ-לארץ ובארץ, הם מכנים אותו כ"מעשה-ביש" ומטילים את האחריות איש על רעהו.

ב) ה"פרשה" גילתה, כי בצמרת הבטחון, אשר בשבילה דרש ודרש בן-גוריון מהעם אמון עיוור ומוחלט, פשה הנגע של שח"ר, תות, חתירות ותככים אישיים, עלילות-שואה, עדויות-שקר, זיופיית-עודות, וכד'.

ג) ה"פרשה" גילתה, כי כת "הקצינים הבכירים" העמידה את עצמה מעל למשלה (בפרק-הזמן שבן-גוריון היה בשדה-בוקר ו" לא השתתף בממשלה), הפרה את מרות השלטון האזרחי, העליכה את מעשיה מה" מוסדות הממלכתיים המוסכמים, קשרה קשר

להפלת שר-הבטחון פ. לבון, שלא היה לפי טעמה.

ד) ה"פרשה" גילתה, כי בן-גוריון מחפה על כת זו של "קצינים בכירים" הסרים רק למרותו האישית, ועד היום הזה אינו משלים עם טיהורו של פ. לבון והוא מטיל ספק באשמת "הקצין הבכיר" שמעשיו ה" פליליים הוכחו מעל לכל ספק.

ה) ה"פרשה" גילתה, כי בן-גוריון הוא רודן, המעמיד את עצמו כנגד ומעל לבית הנבחרים של העם (הוא "אינו נתון אמון" בחוקת-חוקי-בטחון של הכנסת), כנגד ומעל לממשלה (הוא "פוסל" החלטה פה-אחד של הממשלה, שאישרה את מסקנות ועדת השרים בראשותו של שר-המשפטים, המטה-רת את פ. לבון), כנגד ומעל למפלגתו (התכתוב שלו למרכז מפא"י שידיה את פ. לבון מתפקידו בהסתדרות, לאחר שנמצא זכאי, ושימחקו אותו מרשימת המועמדים לכנסת).

בעוד כל המפלגות מתרועעות כבר בקול אחד, כי בן-גוריון רומס את הדמוקראטיה, הרי המפלגה הקומוניסטית הישראלית אינה מסתפקת בקביעת תופעה זו, אלא היא חושפת גם את שורשיה.

שואל ה: מה הם שורשים אלה — מה ההסבר של מק"י להם, מה טעון ביסוד רמיסת הדמוקראטיה על-ידי בן-גוריון?

תשובה ה: בן-גוריון רומס את סדרי השלטון הדמוקראטיים ואת החירויות הדמוקראטיות של העם — מפני שהוא מנהל מדיניות אנטי-לאומית ואנטי-פועלית, והוא מפחד מפני חופש המאבק ההמוני הדמוקראטי נגד עולותיו ומזימותיו; מפני שהוא קורש את ישראל בקנור גינת הריאקציה האימפריאליסטית השחורה ביותר, ובכללם הגנרלים של היטלר ושותפיו הנאציים של אייכמן השליטים בממלכת-בון, — והוא יודע, כי עם-ישראל שונא את הפאשיזם והריאקציה, ומעל לכל סולד העם מיחסי "האמון והידידות" עם גרמניה הנאצית ומתקומם על שליחת נשק ישראלי למרצחי מיליוני היהודים;

● מפני שהוא מתכחך עוד יותר להע"לות את רחמי ההון הגדול ועוד יותר להו"רית את השכר, להכביד את עול המסים על המוני-העם, לדלדל את מעמד-הפועלים ושאר השכבות העממיות, ולכן הוא זומם להנהיג בורות-חובה בסכסוכי-עבודה ולש"עבד כליל את הסתדרות-העובדים למרות

ממשלתו משרתת ההון, — והוא יודע כי בתנאים של חופש המאבק המעמדי, ילך ויתרחב, ילך ויגבר המאבק הישיר של המוני העמלים נגד שוד היוקר והמסים, נגד הורדת ערך השכר, נגד מצוקת הדיור וכ'.

שואל ה: פירוש הדבר, כי סכנת הרודנות קשורה במדיניות הנוכחית של השלטון בישראל — מדיניות החוץ והבטחון והפנים כאחד?

תשובה ה: ודאי. לא די להתריע על סכנת הדיקטטורה של בן-גוריון, מבלי לקשור סכנה זו למדיניות המסוכנת של השלטון. כדי להגן באופן יעיל על הדמוקראטיה בישראל, יש להאבק לשנינו ה" מדיניות הישראלית — בכיוון של הסכב ושלום עם הארצות השכנות; בכיוון של ניתוק ישראל מייקת התלות לנאט"ו-בון, בכיוון הנייטרליות והעצמאות הלאומית; בכיוון של הורדת רווחי ההון והעלאת ה" חת העמלים. מכאן ברור, כי המפלגה ה" ליברלית, כנציגת האינטרסים של הבורגנות הגדולה, אינה מסוגלת להגנה עקבית על הדמוקראטיה. לתפקיד זה מיועד בראש-ובראשונה מעמד-הפועלים.

שואל ה: והמפלגות האחרות? הרי גם הן טוענות להגנת הדמוקראטיה. מפ"ם, למ"ש, ו"אחדות העבודה?"

תשובה ה: אכן, הציעה המפלגה הקומוניסטית הישראלית למרכזי מפ"ם ואחה"ע הופעה משותפת בבחירות לכנסת החמישית, כחזית פועלית להגנת הדמוקראטיה, השלים וזכויות העם העובד; חזית כזאת היתה משוכת אליה גם את המאוכזבים ממפא"י; חזית כזאת היתה משמשת כסיס לחזית עוד יותר רחבה, לאומית-דמוקראטית, אשר היתה מרכוזת סביבה את רוב העם והיתה מחוללת את המיפנה הדמוקראטי בדרכו ובהרכבו של השלטון. אולם מנהיגי מפ"ם ואחה"ע התעלמו מפניית מק"י וגרמו להופעה מפ"רדת של הכוחות הדמוקראטיים. יתר-על-כך, מנהיגי מפ"ם ואחה"ע אינם מעמידים שום

האם ישראל מדינה דמוקרטית?

תנאי פרוגרמתי להצטרפותם העתידה למ"י שלה, ואף הסתלקו מסירובם שמלפני הבחירות להיכנס לממשלה בראשותו של הרודן בן-גוריון.

לאחר שמפ"ם ואחה"ע מנעו את הקמת האלטרנטיבה הממשית ה" מוכרת לדיקטטורה האישית הצבאית של בן-גוריון, רצון העם בשמירת הדמוקראטיה וכ"י בצורה יבוא למלך כזמניו הנאמן על-ידי חיווקה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

שואל ה: האם התוונה מק"י במצעה לבחירות זרבים להגנת הדמוקראטיה? אם כן — מה הן?

תשובה ה: בהחלט. ואלה הן, כפי ש" נמסרו בסעיפי מצע המפלגה הקומוניסטית הישראלית להגנת הדמוקראטיה והרחבתה: ● תקיפת חוקת-יסוד דמוקראטיה על-ידי הכנסת.

● הפרדת הדת מן המדינה; חופש הדת, המחשבה והמצפון; אי-כפיית אורח-החיים החילוני על הדתים.

● כיבוד החירויות הדמוקראטיות של ה" עם והרחבתן; הגנה על חופש הפרט, חופש המגורים והתנועה, חופש הדיבור, העתונות, ההתארגנות, האספות, התעמולה הפוליטית, ההפגנה והשביחה; עקירת הלחץ הכלכלי והטורר המשטרתי-בולשתי.

● פיקוח פרלמנטארי יעיל על מערכת-בטחון.

● שחיון-זכויות מלא לכל תושבי ישראל ובכל שטחי החיים המדיניים, הכלכליים, החברתיים והתרבותיים — ללא הבדל לאום, עדה, מין והשקפת-עולם.

● ביטול הממשל הצבאי, תקנות-החרום הבריטיות הקולוניאליות, החוקים האנטי-דמוקראטיים שנחקקו בכנסת.

● שמירה על שיטת הבחירות היחסיות הכלל-ארציות; התנגדות לכל צורה שהיא של בחירות אזוריות רובניות.

● הפסקת תעלולי ה"ש"ב, העמדת ה" שרותים החשאיים תחת ביקורת ציבורית דמוקראטית.

● ביקורת ציבורית על "קול ישראל" ופירסומי הממשלה.

הנה כך יושם קץ לדיקטטורה הצבאית של בן-גוריון! כך תהא ישראל מדינה דמוקראטית באמת!

מק"י משיבה

מונש נפרטום על-ידי המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

בחיפה, בפניו הובא הסמל מוזס לדין, הרי שיע אותו, קבע כי פועלות היתה שרי-רותה, פגעה בזכותו האזרחית של נאג'י, מוזס עירער על פסק-הדין. כשהתברר ערעורו, השבוע, בפני בית-המשפט המחוזי, סיפר מוזס את מה שקדם לכפיתת האסיר. לדבריו נאג'י נאמי, בשעה שבאו לעצרה את השוטרים ואת המדינה. כשנרגע, ביקש מהשוטרים ללוחי לביתו, כדי שיוכל להת"ליף בגדים. בבית נמלך בדעתו, נאחו במיטה וסירב לזוז, למרות הפצרות בני-משפחתו. כשניסו להרימו בכוח, החל להשתולל, בעט וגידף, נאחו בכל בליטה ותפץ, שעה שניסו לגרו על הארץ.

שופטי בית-המשפט קיבלו את דבריו של מוזס. הם קבעו כי לא הוכחה כל כוונה פלילית במעשהו של השוטר בעת שקשר את אסירו בחבל. מוזס זוכה מכל אשמה.

משפט

עדות חותכת

בכל מיקרי-פשע קיימת חוליה קטנה אחת, המביאה את הפושע אל ספסל הנאשמים. לעיתים, דחקא רשלנותם של אנשי המש"טרה בטיפול באותן חוליות קטנות — משקרות את הנאשמים מחויב בדין. לפני הצי שנה נפרצו מנעולי-הדלת בבית-חרושת ליהלומים אורה, ברחוב כינרת, בתל-אביב. נעשה נסיון לפרוץ את קופת הברזל, בה היה, אותה שעה, יהלומים בשוי של 75000 לירות. הפריצה ניכשלה ומבצי-עיה נעלמו ללא עקבות.

כעבור יומיים מצאה המשטרה, ברחוב אחר בתל-אביב, מכונת גנובה ובה שני מיכלי גזא אצטילן, בו אפשר להעזר לחי-תוך פלדה בעזרת מכשיר-ריתוך. במכונת-נמצא גם זוג מספרים, לחיתוך ברזל. זו משטרה קשרה את שני המיקרים ומצאה ששבועות אחרים קודם לכן קנה את מיכלי הגזא אדם בשם שמעון כהנא. לפקידת ה" משדד ממנו קנה את המיכלים, נערך מסדר תמונות. היא זיהתה את יוסף כהן כאדם שקנה ממנה את בקבוקי הגלילים והציג עצמו בשם בדוי.

יוסף כהן (31) מוכר היטב לחוקרי-המש"טרה נעצר, הועמד מיד לדין. ההוכחות לא היו חותכות: הקודה היחידה שהיתה יכולה להוכיח את שייכותו של יוסף לנסיון ה" פריצה, היתה ההוכחה שמספריה-פחו שנגמ"צאו במכונתה, הם אלו שחתכו במנעולים.

ברי הקירה יסודית. כל זוג מספ"רים משאיר סימנים משלו. סימנים אלה הם "טביעת האצבעות" של המספרים, ואין שני זוגות מספרים משאירים אותם הסימ"נים. ראש מחלקת זיהוי פלילי במשטרה, זאב (ביל) ספירא, חתך עשר חתיכות עור פרת על מנת להראות את סימני המספרים במנעולים. הוא הצהיר בבית-המשפט ש" מצא את סימני העופרת הזים עם סימני המנעולים.

פרקליטו של יוסף, עורר-הדין צבי לידסקי, פיקפק בהימננות הזיהוי. בחקירת שתי-וערב של הפרקליט, הודה המוחה המשי-טרחי שלא ערך למעשה שום בדיקה יסודית של המספרים. הוא לא צילם את החיתו"כים, לא ערך להם בדיקה מיקרוסקופית — למרות שהדבר הכרחי ונחוץ להוכחה בדין. לבסוף, לא זכר המוחה כמה פס"י השתאה מצא בין הדוגמאות שהכין, לבין החיתוכים במנעולים.

שופט בית-המשפט המחוזי, מנחם הרפוי, שיבח את חוקרי-המשטרה על העבודה הטו"בה שעשו בעניין זה, באשר למציאתו של החשוד שקנה את המיכלים. אלא שש"ב חים אלה הבליחו חולשת עדותו של ספירא, דחקא באותם דברים להם הוא היה אחראי, ושהיו חיוניים לצורך חיובו של הנאשם.

על כן היו בשבחים נחמה מועטת לאנשי מדור הזיהוי הפלילי: מאחר והשופט לא מצא כי נעשה נסיון רציני לקשור את מיכ"ל-הגזא לנסיון הפריצה, הוא שיחרר את יוסף כהן, מחוסר כל הוכחות נסיבותיות. כך הצליח הנאשם לחתוך לעצמו דרך ל" חופש בעזרת המספרים.

רכי אדם

המציא הגדול

המיכתב שהונח על שולחנו של שר המש"טרה, נשא אופי תוקפני ביותר. "כבוד השי", נאמר בו, "לפני חודשים מספר ניתני ל" משרד הבריאות בקשר לבעייה רפואית ה" מטרידה את העולם כולו. משרד הבריאות דחה את בקשתי לראיון בצורה שרירותית. (המשך בעמוד 24)